

РЕШЕНИЕ

№ 8411

гр. София, 12.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3295** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столичната дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, представлявана от процесуалния си представител юрк. А., срещу решение № 5404 от 22.11.2023 г., постановено по НАХД № 13169 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 135-ти състав, с което е отменен Електронен фиш Серия К № 7938169 от 14.08.2023 г., издаден от СДВР, с който на Й. С. М., на основание чл. 189, ал. 4, във вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 800 лева, за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния и процесуалния закон, като и явна несправедливост на наложеното наказание - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 – т. 3 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Твърди се, че нарушението е безспорно извършено. Допълва се, че ответникът по касация е извършил същото нарушение на правилата за движение по пътищата – превишаване на максимално допустимата скорост за движение, поради което и на

основание чл. 182, ал. 4 ЗДвП, в процесния случай му е наложена глоба в двоен размер за повторност на нарушението. Видно от представена по делото справка картон на водача, издаденият ЕФ е влязъл в законна сила и е платен от нарушителя. Поради това не могат да бъдат споделени твърденията, че М. не е могъл да разбере дали е изтекъл или не едногодишният срок от предходното наказание. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърден ЕФ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се представлява.

Ответникът – Й. С. М., не се представлява.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, двадесет и седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 14.08.2023 г., в 14.39 часа, в [населено място], по „Околовръстен път“ до № 454, с посока от [улица] към [улица] с автоматизирано техническо средство № MD 1195 била засечена скорост на движение на МПС – лек автомобил „Ф. Голф“ с рег. [рег.номер на МПС] от 137 км/ч., след приспаднат толеранс от 3 %, при разрешена такава – 90 км/ч. за извън населено място, т.е. превишение на скоростта от 47 км/ч.

Въз основа на тези данни от СДВР е издаден процесния ЕФ, с който Й. С. М. е санкциониран с налагане на „глоба“, в размер на 800 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. В ЕФ е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ, серия К № 6103581 на 29.08.2022 г.

От приложения по делото снимков материал, заснет с мобилна система за видеоконтрол С. М2, с идентификационен номер MD1195, който е вещественно доказателствено средство, изготвено по реда на чл. 189, ал. 15 ЗДвП, се установява, че на процесната дата – 14.08.2023 г., в 14.39 часа е измерена скорост на движение от 142 км/ч., която след приспаднат толеранс от 3 % е 137 км/ч., като са записани датата, часа, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационния номер на автомобила, който напълно съвпада с този, собственост на М..

Към материалите по делото е приложен и протокол от 14.08.2023 г. за използването на АТСС по смисъла на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. Техническото средство – мобилна система за видеоконтрол С. М2, с идентификационен номер MD1195 е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове системи за измерване. Периодичността на последващите проверки на тези системи е една година, като посочената мобилна система е преминала проверка на 14.03.2023 г. От приложения по делото протокол № 020-СГ-ИСИС/14.03.2023 г. на БИМ, Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди“, отдел „Изпитване на средствата за измерване и софтуер“ е видно, че мобилната система за видеоконтрол отговаря на изискванията и дава допустима грешка при полеви условия при измерване на скоростта от 3 км/ч. до 100 км/ч. и от 3 % над 100 км/ч., като измерената скорост попада в обхвата на уреда.

Съдът е извел и правните си доводи, че нарушението е безспорно извършено. За да отмени ЕФ е приел обаче, същият не съдържа задължителните реквизити, а именно не е описано ясно защо се приема, че нарушението е извършено повторно, за

да може да се определи глоба в двоен размер. От мотивите на решението става ясно, че според СРС, макар словесно да е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не е описано от какво се обуславя същата – на коя дата, какво нарушение е било извършено и каква санкция е била наложена на нарушителя, за да доведе до налагане на санкция за повторно извършено нарушение със завишен размер на глобата. Това според съда е абсолютно недопустимо и води до неяснота относно волята на наказващия орган дали се касае за повторно нарушение или не, а от своя страна, това съществено накърнява правото на наказаното лице да разбере за какво точно нарушение е било санкционирано.

Решението на въззивния съд е неправилно.

В обжалвания ЕФ изрично е отразено, че нарушението е извършено при условията на повторност, като е посочен видът и номера на акта, въз основа на който наказващият орган е приел наличието от обективна страна на този съставомерен признак. Посочено е кога предходно издаден ЕФ К № 6103581, въз основа на който е прието, че нарушението е в условията на повторност, е влязъл в сила. Това лесно е установимо и от ангажираните по преписката доказателства, които санкционираният водач не е оспорил, не е ангажирал и доказателства, че цитираният ЕФ не е влязъл в сила. Приобщена към делото е справка – списък с намерени фишове, видно от която ЕФ серия К № 6103581 за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП е влязъл в сила на дата 29.08.2022 г. Тази информация е отразена и в справка – картон на водача, от която е видно, че на 06.07.2022 г. има издаден срещу ответника по касация още един ЕФ серия К № 6103581 за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП, връчен на 13.08.2022г., влязъл в сила и платен. Следователно безспорно процесното нарушение е извършено на 14.08.2023 г., т.е в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 6103581, а наказаното лице М. е разбрал напълно за извършването на какво нарушение е санкциониран, поради което правото му на защита не е било нарушено. Налице са предпоставките за повторност по смисъла на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП.

Предвид изложеното, процедурата за издаване на ЕФ серия К № 7938169 за налагане на глоба за установеното с автоматизирано техническо средство нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП е проведена при наличието на предпоставките за приложението ѝ по чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП, вр. § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП и вр. с Наредба № 8121з-532/2015 г. ЕФ съдържа всички изискуеми реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП, като извършеното нарушение е доказано по безспорен и несъмнен начин. Размерът на наложеното административно наказание, съгласно нормата на чл. 182, ал. 2, т. 5 ЗДвП е определен правилно, в условията на повторност и ЕФ следва да се потвърди, а оспореното решение да се отмени.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 80 (осемдесет) лева, на основание чл.63д, ал.3 ЗАНН във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, Административен съд София – град, XXVII касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение № 5404 от 22.11.2023 г., постановено по НАХД № 13169 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135-ти състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш Серия К № 7938169 от 14.08.2023 г., издаден от СДВР.

ОСЪЖДА Й. С. М. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноси по делото в размер на 80.00 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: